

UDDRAG AF

MICHAEL SVENNEVIGS

GIV MIG LIV

En Erindringskabale

Roman

Da det ringer har jeg allerede rejst mig. Jeg går hen over det knirkende gulv og ud gennem den lille forhal. Tager en dyb indånding inden jeg åbner. For der står han.

Jeg genkender ham og kender ham alligevel ikke. Vi står lidt og kigger på hinanden.

Giv mig liv

Jeg er vel 6-7 år og kigger på den granvoksne mand med det sorte hår og skæg.

Han kigger indtrængende på mig, men jeg lader som ingenting. Han bliver stående.

Jeg har ikke lyst til at han skal med ind, men kan ikke forhindre det.

Selv om huset lukker sig beskyttende om mig, følger han efter. Han har en æske under armen.

Han trænger sig ind på mig og vil give mig den. Han insisterer selv om jeg nægter og afviser ham.

-Hvorfor skal jeg have den?

-Spørg din søster!

Idet jeg vender mig, ser jeg spejlet på væggen, som jeg ikke har lagt mærke til før.

Jeg ved han har ret. Instinktivt ved jeg, han har ret.

Da jeg kigger i spejlet kommer hun imod mig.

Selv om jeg er enebarn, er vore spejlbilleder for identiske til at det kan være andet end hende, min søster. Jeg går helt hen til spejlet, ligesom hun gør. Hun rækker hånden frem mod mig, mens vi ser på hinanden. Da jeg også rækker hånden frem mod hende, toner hun væk.

- VEJEN UD -

Det er blevet efterår. Jeg kigger ud over markerne. Fugle flyver forbi. Det er langt fra så varmt som vi har været forvænt med efter den varmeste sommer i mange år. Der er næsten stille, selv om de to piger løber og leger. Hver gang de kommer indenfor er de blevet mere beskidte. De har jord på knæene. Blade og jord sidder fast på tøjet. Kinderne blusser. Pigernes latter hænger i luften efter dem. De kunne have været mine egne.

Jeg kan lige nå en kop te, men så skal jeg også af sted, hvis jeg skal nå Holbæk inden det mørkner.

Det småregner da jeg stiger op på cyklen. De andre syntes, det er underligt, at jeg vil cykle af sted i regnvejr.

Jeg træder i pedalerne og kører mod Holbæk. Vejen genkender jeg. Alle de gange med madpakken... jeg passerer Maglesøen og videre forbi Brorfelde, Søstrup og Tveje Merløse Kirke. Jeg passerer byskiltet og kører ind i byen. Der er ingen biler. Det er lørdag, lige efter spisetid. Gadelygterne kaster et søvnigt lys fra sig. Der er kommet et supermarked på den ene side. Ved det første lyskryds lå der en brugs. Nu er der en farvehandel. Overfor ligger skolens boldbane. Kører igennem porten og cykler rundt i skolegården. Der er kommet et skilt op ved mælkehuset: *"Kun til lærernes cykler"*. En vandpost er flyttet. Dørene ind til toiletterne er malet for nylig. Glasdøren ind til klasseværelserne er stadig ridset. Når jeg strækker hals kan jeg kigge ind til biologi og husgerning.

Jeg kører videre ind i de mindstes skolegård. På den ene side ligger gymnastiksalen, og på den anden side skolepsykologens hus. Nu er der sat et gyngestativ op.

På vejen ud passerer jeg den store teatersal.

For enden af vejen ligger de røde blokke. Vi boede i den forreste. Første sal til højre. Røde mursten og rødt tegtag. Jeg studerer de overdækkede altaner. De ser klodsede ud. Alting ser så småt ud. Som om minderne er krøbet i vask.

Jeg drejer omkring hjørnet.

Gennem mange år beholdt de vore bastrullegardiner. Det var underligt længe efter stadig at genkende dem, og at tænke på, at det nu var nogle andre der kiggede ud igennem dem.

Jeg lader cyklen stå uden at låse. Går ind i opgangen og tænder lyset. Opgangen er blevet malet i en lysere farve. Det virker rarere.

Jeg går op ad trappen. Mellem etagerne er der vinduet med den brede vindueskarm, hvor jeg tit har siddet. Går hen imod døren. Bliver stående lidt, stille. Selvfølgelig, et nyt dørskilt. Jeg prøver at huske om det er den samme dør, men jeg er ikke sikker.

Jeg har ikke nogen minder om min mor og far. De er væk, det hele er borte.

Men jeg har det der foto. Jeg er ikke særlig gammel. Min far sidder og holder om mig ude i skoven. Det ser idyllisk ud. Jeg kan genkende mig selv. Er vel omtrent fem år. Det er tydeligt at vi hygger os.

Jeg undersøger noget som jeg holder mellem fingrene og er så opslugt, at jeg ikke opdager billedet bliver taget. Min far har blikket rettet lidt skråt ned mod mig, selv om han ikke er med i legen.

Jeg betragter det fascineret. Måske fordi indholdet føles så fremmed. For jeg kan intet huske.

*

Jeg kom på spædbørnshjem de første måneder.

Jeg fik helt medlidenhed med hende. Hun, min mor, var bare et stort pigebarn. Hun ville jo heller ikke. Hvad var det ærlig talt for noget rod?

Jeg kunne se det med det samme. At han, faren, var lutter god vilje, men bare en forvirret hvalp. Ja, de var såmænd et sødt par.

Jeg tror at de selv var ligeså overraskede. Der var ingen begejstring, men jeg trøstede mig med fyrens ansigtsudtryk. Han så så lykkelig ud. Ja, hun også. I hvert fald da hun så hans reaktion.

Han havde taget blomster med og var kommet hele vejen fra Farum på knallert, på grund af mig. Han stod der, stakåndet, og vidste hverken ud eller ind. Han vidste ikke, hvad han skulle gøre af sig selv eller med blomsterne.

Han var i soldateruniform. Høj, sorthåret og bredskuldret. Han kneb øjnene lidt i, da han kiggede på os.

Jeg forstod hende godt. Det havde ikke været let. Hun var nær ved at spolere det hele. Hun havde fået en adresse og havde sparet penge op til det, men mistede modet på vejen derhen.

Hun tabte - og jeg vandt.

Min mor havde ikke sagt det til nogen. Hendes mor vidste ikke engang at hun var gravid, da de ringede fra hospitalet og fortalte, at hun havde født.

Jeg blev født i en tid, hvor barselsorlov endnu ikke havde nået et omfang, hvor jeg kunne få nogen glæde af den. Min mor arbejdede på rigstelefonen, hvor hun sad og forbandt ledninger.

Selv blev jeg anbragt på spædbørnshjemmet Fjordbakken.

Min mor boede ved siden af et ostelager. Der var en gennemtrængende lugt af ost, der hang ved alt. Det var ikke et sted at starte familie, men da de fik mig berettigede det dem til en toværelseslejlighed, så på en måde var det mig, der sørgede for den.

Ingen af deres forældre var særlig lykkelige for at jeg var ankommet. De syntes at det var for tidligt. Ja, og det var ikke de tre måneder jeg blev født for tidligt, som de tænkte på.

Nogen glæde øste de ikke ud over det unge par og deres lille baby. Og lille det var jeg. Ja, hvad kan man ellers forvente når kagen tages ud af ovnen så tidligt. Havde jeg været en soufflé, var jeg klappet sammen, men jeg var sej. Vilje havde jeg.

Jeg var et fremmedelement, der blev anbragt imellem dem.

Mine forældre kiggede undrende på mig. De havde været i fuld gang med livet, og nu var der med ét placeret noget mellem dem, der krævede alt for meget opmærksomhed. For jeg var krævende, og jeg ville have alting forklaret. Igen og igen.

Selvfølgelig var det svært for dem. For hvordan forklare noget og give det videre, inden de selv havde forstået det. Det var meget sødt sådan som de begyndte at lege far, mor og barn. Nogen tror at det er en leg, man bare leger, mens man i øvrigt lever sit liv, men det er krævende og hvis de havde vidst, hvad det krævede, var de nok stoppet i tide.

Jeg så da godt deres glæde over alt det nye. Men jeg vidste også, at det jo ikke ville blive ved med at være nyt og spændende, og sådan gik det også med mig.

Mine forældre var mig ikke til megen støtte. De kiggede på mig og forsøgte at forstå mig. Nogle gange vågnede jeg midt om natten og skreg, men det forstod de ikke.

Min fars læreplads som tømrer var kun en erstatning for den arkitektuddannelse som han havde ønsket sig, men bøger var ikke hans stærke side. Min far rystede på hovedet og nægtede at tage imod hjælp. Jeg forsøgte at få ham til at forstå sammenhængen, men han lyttede ikke, og det endte hver gang med at jeg grådkvalt skreg det ud. Al denne sammenhæng som jeg ville have ham til at forstå. Men han turde ikke. Turde ikke tro på det. Herregud, bare fordi min far var ordblind. Det er da ikke nogen sygdom. Hvis bare han havde villet tro på mig.

Hvad det angik, var min mor mere forstående. Hun var meget smuk eller rettere så *blev* hun meget smuk. I starten var hun grim af bekymring, men så virkede det som om hun tog det på sig. Nogle gange virkede det som om vi havde en aftale, og så alligevel ikke.

Mine forældre spillede tennis og placerede mig på udskiftningsbænken i den lokale tennisklub, hvor jeg fulgte bolden med øjnene fra den ene banehalvdel til den anden. Frem og tilbage.

Nogle gange gik jeg over på kirkegården og legede. Den lå på den anden side af vejen.

Så snart den store, tunge jernlåge smækkede efter mig, var jeg i mit eget rige. Her var der ingen, der kunne forstyrre. Jeg gik rundt og kiggede på gravene. Satte mig i gruset og kiggede op.

Jeg fik øje på en due i det høje grantræ. Den baskede med vingerne som om den ville væk, men blev alligevel siddende.

På nogle af gravene var der også duer. Helt hvide. De sad oven på gravstenene. Jeg tog fat i én og drejede den og opdagede, at den sad løs. Ligeså forsigtigt kunne jeg løfte den af. Duen på graven ved siden af sad også løs. Ligesom alle de andre, og så samlede jeg alle duerne sammen i en bunke og fordelte dem rundt på en ny måde, så det blev meget flottere.

Eftersom jeg på ny fordelte duerne rundt på gravene, virkede det som om de nu sad og snakkede sammen, eller i hvert fald kiggede på hinanden for jeg vendte dem mod hinanden. På en måde blev kirkegården min.

Jeg havde sådan lyst til at vise det til de voksne, men vidste godt, at det var *min* leg, og at de voksne ikke ville forstå den. Måske betød det heller ikke alverden for dem, men jeg ville have at livet skulle være smukt og tage sig smukt ud.

Hvis alting skal have sin rette betydning, må man være grundig, og det var på kirkegården jeg begyndte.